

УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ В УМОВАХ КРИЗИ

Кривушенко Т.В.

Науковий керівник – Запорожець Г.В., канд. екон. наук, доцент

Докорінні трансформаційні зрушення в економіці України, викликані зміною економічної моделі господарювання, суттєво впливають на взаємозв'язки економічних агентів, що в умовах високої ентропії зовнішнього середовища призводять до виникнення кризових явищ. Надзвичайно тісна взаємопов'язаність і переплетеність фінансових систем призвела до того, що криза на американському ринку переросла в кризу світового масштабу, яка вплинула на економіку нашої країни. Українські банки зіштовхнулися із кризою ліквідності через обмеження доступу до закордонних кредитів, які були основним джерелом збільшення обсягів кредитування, зростання рівня світової інфляції суттєво вплинуло на ріст інфляції в Україні.

Сучасний стан більшості суб'єктів господарювання в Україні фахівці визнають як кризовий. Розгортання кризових явищ та заінтересованість держави в максимальному збереженні підприємств, які є стратегічно важливими для країни в цілому, зумовили виникнення та поширення нового для України, специфічного за своїми завданнями й функціями виду управління – антикризового.

Антикризове управління – це система управлінських заходів щодо діагностики, упередження, нейтралізації і подолання кризових явищ та причин їх виникнення на всіх рівнях економіки. Антикризове управління ґрунтується на загальних принципах і методах, які притаманні управлінським процесам.

Будь-яке управління певною мірою має бути антикризовим або ставати таким в період кризового розвитку системи. Ігнорування цього положення веде до негативних наслідків, а врахування сприяє безболісному, з мінімальними негативними наслідками, перебігу кризових ситуацій.

Предметом впливу антикризового управління є фактори кризи – всі прояви загострення протиріч, що викликають небезпеку настання кризи. Такі фактори можуть бути передбачуваними і реальними. Будь-яке управління у певній мірі повинно бути антикризовим або стає антикризовим на певному етапі вступу організації в смугу кризового розвитку. Ігнорування цього положення має негативні наслідки, тому підприємству слід бути максимально підготовленим до можливої кризової ситуації.

Можливість антикризового управління визначається в першу чергу людським фактором, потенціалом активного і рішучого поведінки

людини в умовах кризи, його зацікавленістю у подоланні криз, розумінням природи кризи. Тому головне завдання управління в стані кризи полягає в оперативному виробленні таких рішень, які дозволили б досягти бажаного результату при мінімальних додаткових коштах і при мінімальних негативних наслідках.

Діяльність будь-якого підприємства супроводжується імовірністю виникнення і розвитку кризи, що зумовлює необхідність здійснення спеціалізованого антикризового управління.

Антикризовому управлінню властиві такі особливості, як специфічність мети здійснення, використання особливого управлінського інструментарію, вагомі ресурсні та часові обмеження, високий рівень ризикованості управлінських рішень, що приймаються і реалізуються.

Розробка та реалізація стратегій діяльності підприємства в умовах кризових ситуацій дозволяє керівнику постійно стежити за ситуацією і мислити перспективно, що дає змогу безболісно пережити ситуацію, що виникла. Успішне антикризове управління потребує використання різних методів. До головних методів антикризового управління слід віднести такі: даунсайзинг, банкрутство, санація, ліквідація, регуляризація, злиття, реінжиніринг, диверсифікація, реструктуризація. Відповідно до причин кризи, підприємству слід вибирати метод, який краще за інші допоможе їх усунути.

- Коротков С. М. Антикризисное управление: учебник / С. М. Коротков – М. : ИНФРА-М, 2009.– 620 с.
- Колісник М. К. Фінансова санація і антикризове управління підприємством : навч. посібник / М. К. Колісник, П. Г. Ільчук, П. І. Віблій. – К. : Кондор, 2009. – 272 с.
- Кушлін В. І. Антикризове управління : навч. Посібник/ В. І. Кушлін, А. М. Марголіна – 2008– С. 64

ДОСЛІДЖЕННЯ РОЛІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Моїсєєва Я.С.

Науковий керівник – Запорожець Г.В., канд. екон. наук, доцент

Основними тенденціями розвитку сучасного світу прийнято вважати високий ступінь невизначеності, жорстка конкуренція, які обумовлюють необхідність ретельного обґрунтування стратегії розвитку підприємства та створення умов для її ефективної реалізації. Комплекс складних та важливих завдань, таких як: аналіз зовнішнього середовища та потенціалу підприємства, визначення його місії та системи цілей, формування стратегічного плану, організація та контроль його виконання є елементами стратегічного управління підприємством. Ефективне вирішення цих завдань передбачає освоєння теоретико-